

виокремити ключові аспекти, які є актуальними для України з огляду на її євроінтеграційну політику, виокремити важливі фактори, що забезпечують успішну інтеграцію з ЄС.

На сьогодні необхідним для України є вивчення досвіду Болгарії щодо її участі у спільних європейських проектах у сфері оборони та безпеки, а також моніторингу та реагуванні органів ЄС на прояви корупції в державних органах.

Список використаних джерел:

1. Георгі Карасімеонов. Досвід Болгарії як члена НАТО та ЄС (що може використати Україна?) [Електронний ресурс] : Аналітичні матеріали – Європейський простір // Георгі Карасімеонов. Режим доступу: <http://www.uk.x-pdf.ru/5juridicheskie/1315549-1-zmist-peredmova>

2. Т.В. Черненко. Досвід євроінтеграції Болгарії [Електронний ресурс] : Відділ глобалістики та безпекових стратегій Національного інституту стратегічних досліджень // Т.В. Черненко. Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1412/>

3. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс] : Міжнародний документ від 27 чер. 2014 р., Ратифікація ВРУ від 16 вер. 2014 р №.984_011. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/984_011.

Курсант1 курсу, ВСФП НАВС

Бондарчук Анастасія

РОЗУМІННЯ В. КОПЕЙЧИКОВИМ ТА ІНШИМИ НАУКОВЦЯМИ МЕХАНІЗМУ І АПАРАТУ ДЕРЖАВИ

До механізму функціонування держави належить все те, що пов'язано з внутрішньодержавним управлінням та самоуправлінням. Першочергове значення у механізмі функціонування держави надано праву. За такого підходу до механізму держави повніше відображаються державні явища та важелі стійкого функціонування держави, але на думку більшості українських науковців, згідно зі структурно-функціональним підходом, поняття "механізм держави" передбачає винятково систему державних організацій. Їх залежно від основного призначення поділяють на:

- державний апарат, що є системою державних органів (законодавчі, виконавчі, судові, контрольно-наглядові), наділених державно-владними повноваженнями для реалізації завдань і функцій держави;

- державні підприємства та установи, які під керівництвом державних органів практично здійснюють завдання і функції держави у сфері виробничої (економічної) діяльності, безпосередньо пов'язаної зі створенням матеріальних благ (підприємства), або діяльності, пов'язаної зі створенням нематеріальних цінностей (установи, соціальна та духовна сфери).

Такий підхід до визначення понять "механізм держави" та "апарат держави" був обґрунтований у теорії, запропонованій В. Копейчиковим ще в 60-х роках ХХ ст. З його погляду, існує два, хоча й пов'язаних між собою, але різних і самостійних поняття: поняття "механізм держави" як сукупність всіх державних організацій і поняття "державний апарат", що об'єднує лише державні органи. Зберігаючи первісне, розроблене В. Копейчиковим, розуміння механізму держави, його учні С. Гусарев, Р. Калюжний та О. Тихомиров вважають, що в умовах плюралізму сучасних теорій держави (соціальної, правової, демократичної, національної та ін.) саме цей підхід уможливило комплексне дослідження структури держави і відповідно її функцій та видів державної діяльності, не обмежуючись лише сферами політики та управління. Особливого значення підхід набуває при дослідженні структури, функцій держави та державної діяльності в умовах плюралістичного підходу до вивчення сучасної держави в Україні, яка за Конституцією є суверенною, незалежною демократичною, соціальною і правовою. Це означає, що жодна сучасна теорія держави не може охопити усіх властивостей української державності і для її дослідження потрібно використовувати методологічний потенціал різноманітних теорій держави. Цей підхід, на думку науковців, значно перспективніший, тому що дає змогу:

1) досліджувати основи побудови держави як похідні від суспільства, стану його розвинутості, здатності чи нездатності забезпечувати свої потреби за рахунок інституцій громадянського суспільства;

2) чітко розрізняти структурні елементи (підсистеми) держави за критерієм їх зв'язку зі здійсненням владних повноважень у зовнішньому щодо них середовищі;

3) досліджувати державу та її структурні компоненти як суб'єктів державної діяльності і у такий спосіб реалізувати діяльний підхід;

4) підійти до дослідження держави не тільки в політологічній та юридичній площинах, а комплексно, як цього потребує державознавство (С. Гусарев та ін.).

Спірідонов Л. І. розуміє механізм держави як систему державних органів, під посередництвом якої здійснюється державна влада та реалізація її функцій. Схожими погляди є професора Сирих В. М., який також розглядав поняття "механізму держави" через систему її органів, та визначає його, як сукупність державних органів, які здійснюють державну владу, та забезпечують реалізацію державних функцій.

На думку Іскакова М. К., механізм держави СРСР у 20 столітті розуміли в широкому та вузькому сенсі. У *вузькому* - він ототожнювався та вичерпувався поняттям "апарат державної влади". В *широкому сенсі*, Іскаков М. К. визначав механізм держави, як політична система суспільства.

Держава у її людському вимірі і раціональному розумінні, на переконання академіка Російської академії наук В. Нерсесянца, складається з вільних індивідів - громадян. У цьому сенсі весь державний механізм - це інституціоналізовані (організовані) групи громадян.

Механізм держави, на його думку, слід розглядати в контексті виконання певним прошарком людей різновиду суспільно корисної праці - управлінської діяльності на постійних професійних засадах. У такому людському вимірі механізм держави стає своєрідним фізичним (людським) її втіленням як відносно виокремлений, конституйований в окремий інститут і структурно організований прошарок осіб, який виник на етапі формування держави внаслідок суспільного розподілу праці на тих, хто керує, і тих, ким керують (В. Нерсесянц).

За спостереженням Т. Пікуля, людський вимір при дослідженні утворення і функціонування механізму і апарату держави є підґрунтям, що дає змогу висвітлити актуальні питання його кадрового забезпечення, державної служби, бюрократії тощо.

На думку проф. О. В. Петришина, державний апарат — це «сукупність державних органів, їх ланок та підрозділів, уповноважених здійснювати державну владу та управління, які спираються на можливість застосування примусу»; професор О. Ф. Скакун характеризує апарат держави у вузькому значенні як апарат виконавчої влади та широкому — як сукупність владних структур, збройних сил, міліції, дипломатичних представництв тощо; проф. М. Н. Марченко визначає його як систему органів, що здійснюють державну владу.

Отже, визначення понять "механізм держави" та "апарат держави", запропоновані В. Копейчиковим, є актуальними й дотепер. Вчений відповідально підійшов до вивчення цього питання, тому точно обґрунтував свою теорію. В. Копейчиков має багато учнів і послідовників, бо був майстром своєї справи.

Курсант 3-го курсу ННІ № 1 НАВС

Буртак Артем Володимирович

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Ратифікація Україною Європейської конвенції про права людини (далі Конвенція) ознаменувала новий період у розвитку української правової системи. За останню декаду, рішення Європейського суду з прав людини (далі ЄСПЛ) як ніколи міцно увійшли в категорію правових актів, що визначають напрямок розвитку прав людини в ХХІ столітті. Особливо очевидний вплив суду спостерігається в галузі кримінального та цивільно-процесуального законодавства. Зміни в процесуальному законодавстві, вжиті у відповідь на рішення проти України, переконують нас в